

Sygn. akt I C 4/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa G. sp.zo.o.

przeciwko M. W. (1)

o zapłatę:

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 4/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2015 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Komornikach, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. (1) kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż powód jest jednym z wierzycieli dłużników M. i R. S.. Powodowi przysługiwały stwierdzone tytułem wykonawczym wierzytelności w łącznej kwocie 22.056.414,74 zł, w tym wierzytelność główna w wysokości 7.015.396,23 zł. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu D. Z. została sprzedana za cenę 10.437.000,00 zł nieruchomość dłużników. Na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu w przedmiocie przybicia nieruchomości wraz ze znajdującymi się na niej budynkami i urządzeniami wniósł zażalenie pozwany M. W. (1) nie będący uczestnikiem postępowania egzekucyjnego zarzucając nie zamieszczenie obwieszczenia o licytacji w lokalnej prasie. Zażalenie było niepodpisane i nieopłacone, a także zawierało szereg innych braków formalnych. W wyniku wezwania Sądu pozwany jedynie częściowo uzupełnił braki formalne zażalenia. Pełnomocnik powoda wskazał, iż twierdzenie pozwanego, iż o licytacji dowiedział się od pracowników kancelarii komornika i sądu jest wysoce wątpliwe. Pozwany wniósł również o zwolnienie od opłaty sądowej od zażalenia w wysokości 30 zł wskazując iż jego dochody osiągają wysokość 1800 zł i są w całości zużywane, co uzasadnia twierdzenie, że i tak nie mógłby wziąć udziału w licytacji z uwagi na brak środków na pokrycie rękojmi w kwocie 1.565.550 zł. Działania pozwanego zdaniem powoda poczytywać należy jako mające na celu opóźnienie podziału ceny nieruchomości i wypłaty wierzycielom. W zaistniałej sytuacji, w wyniku zwiększającego się opóźnienia podziału ceny i wypłaty jej wierzycielom, w majątku powoda powstała szkoda, spowodowana celowymi i niezgodnymi z zasadami współżycia społecznego działaniami pozwanego. Pełnomocnik powoda wskazał, iż szkodą powoda jest równowartość kwoty odsetek ustawowych za każdy dzień spowodowanej

przez pozwanego zwłoki w postępowaniu egzekucyjnym poczynszy od dnia 1 września 2015 r. do dnia wypłaty kwoty 7.015.396,23 zł. Powód wskazał, iż dochodzi zapłaty jedynie części roszczenia.

/pozew k. 2 – 7/

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu M. W. (1) dnia 2 lutego 2016 r.

/potwierdzenie odbioru k. 67/

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 lutego 2016 r. pozwany M. W. (1), reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego wskazał, iż kwestionuje powództwo co do zasady, jak i co do wysokości, wskazując, iż jest niezasadne w całości i winno być rozpatrywane jako próba ograniczenia praw do sądu. Wątpliwy jest również sposób wyliczenia przez powoda wysokości żadanego odszkodowania. Pozwany przyznał, iż zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r. o udzieleniu przybicia. Zaprzeczył jednak, aby działał w celu opóźnienia podziału sum uzyskanych z egzekucji nieruchomości i miał zamiar nadużycia jakichkolwiek przysługujących praw, a także aby wielokrotnie składał pisma obarczone brakami formalnymi. Pozwany nie ponosi odpowiedzialności za to, iż jego zażalenie zostało rozpoznane dopiero dnia 12 lutego 2016 r., bowiem on sam uzupełnił braki formalne zażalenia już dnia 12 sierpnia 2015 r. Pełnomocnik pozwanego wskazał, iż pozwany miał zamiar fidejucyjnego nabycia nieruchomości objętej licytacją, co pozostawia bez znaczenia kwestię posiadania przez niego środków na tę czynność. Pozwany skorzystał jedynie z przysługującego mu prawa podmiotowego w postaci prawa do wniesienia środka zaskarżenia. W ocenie pełnomocnika pozwanego powódka niewystarczająco wyjaśniła korzyść, jaką korzyść odniósłoby pozwany wskutek opisanych działań, wobec czego nie doprowadziła do obalenia domniemania działania zgodnie z prawem. Pozwany zakwestionował także sposób wyliczenia wysokości odszkodowania jako nieuzasadniony.

/odpowiedź na pozew z dn. 16.02.2016 r. k. 69 – 74/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość obejmująca działki oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w T. przy ul. (...), przy ul. (...) przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą kw nr (...) stanowi własność Skarbu Państwa, zaś znajduje się w użytkowaniu wieczystym M. S. i R. S..

/bezsporne, wydruk z elektronicznej księgi wieczystej nr (...) k. 31 – 46/

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Toruniu dokonał przybicia użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej z budynkami i urządzeniami stanowiącymi odrębną nieruchomość, stanowiącej działki oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w T. przy ul. (...), przy ul. (...) przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą kw nr (...), na rzecz (...) DEVELOPER spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w miejscowości K., w wyniku licytacji z dnia 1 kwietnia 2015 r. za cenę 10.437.000 zł.

/bezsporne, postanowienie z dn. 15.06.2015 r., sygn. akt XI Co 392/07 k. 18 - 19/

Pismem z dnia 1 lipca 2015 r. M. W. (1), działając bez profesjonalnego pełnomocnika, złożył zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt XI Co 392/07 o dokonaniu przybicia użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej wraz z budynkami i urządzeniami. Przedmiotowe postanowienie

zaskarżył w całości, wniósł o jego zmianę poprzez odmowę dokonania przybicia lub uchylenie ze względu na uchybienie przez Komornika Sądowego obowiązkowi określonymu w art. 955 § 1 k.p.c.

/bezsporne, zażalenie z dn. 1.07.2015 r. k. 21 – 22/

Pismem z dnia 6 lipca 2015 r. M. W. (1) został wezwany przez Sąd Rejonowy w Toruniu do uzupełnienia braków zażalenia poprzez wskazanie i uprawdopodobnienie daty, w jakiej powziął wiadomość o postanowieniu Sądu z 15 czerwca 2015 r., wskazanie czy skarży postanowienie Sądu z 15 czerwca 2015 r. czy czynność komorniczą (jaką, z jakiej daty i uprawdopodobnienie kiedy powziął o niej wiadomość), uiszczenia opłaty sądowej od zażalenia w wysokości 30 zł, podpisania zażalenia, złożenia 21 odpisów zażalenia oraz wskazania swojego nr PESEL w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia zażalenia.

/bezsporne, pismo z dn. 6.07.2015 r. k. 23/

W piśmie z dnia 16 lipca 2015 r. M. W. (1) wskazał, iż o zaskarżonym postanowieniu dowiedział się telefonicznie, uzyskując informację od pracownika komornika, który poinformował go w dniu 25 lub 26 czerwca 2015 r. o fakcie zbycia nieruchomości na licytacji w dniu 15 czerwca 2015 r., którą to informację potwierdził dzwoniąc do sekretariatu Sądu. M. W. (1) oświadczył, iż skarży postanowienie z dnia 15 czerwca 2015 r., wnosi o zwolnienie go od opłaty od zażalenia, załączył podpisane zażalenie oraz 21 jego odpisów oraz wskazał swój numer PESEL.

/bezsporne, pismo z dn. 16.07.2015 r. k. 24/

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu D. Z. nie przeprowadzał rozmowy telefonicznej z M. W. (1). Żaden z jego pracowników nie przypomina sobie odbycia takiej rozmowy z pozwanym.

/bezsporne, kserokopia odpowiedzi komornika D. Z. z dn. 30.07.2013 r. k. 25/

M. W. (1) nie był uczestnikiem postępowania egzekucyjnego o sygnaturze akt Km 14900/11 ani postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Toruniu o sygnaturze akt XI Co 392/07.

/bezsporne, kserokopia odpowiedzi komornika D. Z. z dn. 30.07.2013 r. k. 25/

Pismem z dnia 24 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Toruniu wezwał M. W. (1) do sprecyzowania w jakim zakresie skarży postanowienie z 15 czerwca 2015 r., z jakiego powodu i o co wnosi – w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia oraz wezwał do uzupełnienia wniosku o zwolnienie od kosztów opłaty od zażalenia poprzez złożenie wypełnionego formularza urzędowego wraz z dokumentacją potwierdzającą trudną sytuację finansową w terminie 7 dni pod rygorem odmowy zwolnienia z kosztów.

/bezsporne, pismo z dn. 24.07.2015 r. k. 26/

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2015 r. M. W. (1) wskazał, iż postanowienie o przybiciu zaskarża w całości, wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, a także oświadczył, iż w jego ocenie zaskarżone postanowienie o przybiciu narusza jego interesy, a także interesy innych potencjalnych nabywców, albowiem termin licytacji nie został mu prawidłowo podany do wiadomości. M. W. (1) załączył również formularz oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania w którym wskazał, iż osiąga dochody netto w kwocie 1.800 zł miesięcznie, zaś jego wydatki 1.810 zł.

/bezsporne, pismo z dn. 12.08.2015 r. k. 27/

Pismem z dnia 26 października 2015 r., doręczonym pozwanemu dnia 30 października 2015 r., powód oświadczył pozwanemu M. W. (1), iż podejmowane przez niego działania poczytuje za czynności mające na celu co najmniej opóźnienie podziału ceny nieruchomości i wypłaty wierzycielom należnych im kwot oraz wezwał go do zapłaty tytułem

odszkodowania kwoty 1.537,62 zł za każdy dzień spowodowanej przez pozwanego zwłoki w postępowaniu o sygn.. akt XI Co 392/07 prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Toruniu począwszy od 1 września 2015 r. do dnia zapłaty.

/bezsporne, pismo z dn. 26.10.2015 r. k. 47 – 48 v./

M. W. (1) odmówił wypłaty żadanego odszkodowania.

/bezsporne, pismo z dn. 10.11.2015 r. k. 56/

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 r. Sad Okręgowy w Toruniu oddalił zażalenie M. W. (2) na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt XI Co 392/07.

/bezsporne, kserokopia postanowienia z dn. (...).2016 r. k. 83/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału przedstawionego przez strony w postaci dowodów z dokumentów, których prawdziwości i rzetelności strony nie kwestionowały, a co za tym należało uznać wynikające z nich okoliczności za bezsporne między stronami. Sąd pominął jednakże załączone pismo z dnia 30 października 2015 r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu o zajęciu w toku postępowania o sygn. akt Km 14900/11 z wniosku wierzyciela (...) sp. z o.o. w Komornikach przeciwko dłużnikowi M. S. wierzytelności dłużnika należne od (...) S.A. w P. jako pozostających bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu w całości jako niezasadne.

Strona powodowa opierała swoje roszczenie na treści art. 415 k.c. Komentowany przepis przewiduje, iż ten, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Dla ustalenia odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. koniecznym jest ustalenie zaistnienia następujących przesłanek: 1) zaistnienia szkody; 2) wystąpienia faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego; 3) związku przyczynowego między czynem niedozwolonym a szkodą w tej postaci, iż szkoda jest jego zwykłym następstwem. Wskazuje się, iż ciężar dowodu w zakresie wykazania powyższych przesłanek obciąża co do zasady poszkodowanego. Przy odpowiedzialności na zasadzie winy poszkodowany będzie miał z reguły obowiązek wykazania okoliczności, które dadzą podstawę do postawienia zarzutu zawinionego działania lub zaniechania.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niezbędnym pochylenie się nad zagadnieniem bezprawności. W doktrynie prawa cywilnego dominują aktualnie stanowisko, iż bezprawność jest przesłanką winy (por. m.in. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Problem definicji winy jako podstawy odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych, ZN UŁ, Seria I, Nauki Humanistyczno-Społeczne, Nr 14, Prawo, Łódź 1959, s. 43; Radwański, Olejniczak 2006, s. 191 i P. Granecki, Zasada bezwzględnej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną umyślnie (według Kodeksu cywilnego), SP 2000, Nr 3–4, s. 73, SN w wyr. z 7.5.2008 r., II CSK 4/08, Legalis). Stanowi ona określoną relację między obiektywnie ujmowanym zachowaniem, a normą postępowania. Na gruncie prawa cywilnego przesłanka bezprawności jest ujmowana szeroko – uznaje się, iż stanowi ona złamanie reguł postępowania określonych nie tylko przez normy prawne, ale też zasady współzycia społecznego. Bezprawnością będzie się zatem cechować zachowanie sprzeczne z określonymi nakazami bądź zakazami wynikającymi z przepisów prawa, jak również takie, które choć nie narusza żadnej normy prawnej, przekracza potrzebę ostrożności wymaganą przez zasady współzycia obowiązujące w społeczeństwie.

Strona powodowa wywodzi swoje roszczenie z faktu, iż M. W. (1), nie będąc uczestnikiem postępowania egzekucyjnego w sprawie przeciwko dłużnikom M. S. i R. S. złożył zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r. w przedmiocie dokonania przybiccia użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej z budynkami i urządzeniami stanowiącymi odrębną nieruchomość, stanowiącej działki oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w T. przy ul. (...), przy ul. (...) przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą kw nr (...), na rzecz (...) DEVELOPER spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej

z siedzibą w miejscowości K., w wyniku licytacji z dnia 1 kwietnia 2015 r. za cenę 10.437.000 zł, nie będąc uczestnikiem postępowania egzekucyjnego ani też nie biorąc udziału w licytacji. W ocenie Sądu pozwany M. W. (1) nie ponosi odpowiedzialności za ewentualną szkodę doznaną przez stronę powodową z uwagi na brak bezprawności jego czynu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wnosząc zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r. pozwany skorzystał z uprawnień wynikających z treści przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 101). Stosownie do treści art. 997 k.p.c. na postanowienie sądu co do przybicia przysługuje zażalenie. Podstawą zażalenia nie mogą być takie uchybienia przepisów postępowania, które nie naruszają praw skarżącego. Z dosłownego brzmienia przepisu nie wynika, kto jest uprawnionym do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu co do przybicia. Krąg osób uprawnionych do wniesienia tegoż środka zaskarżenia jest w praktyce określany w oparciu o dorobek doktryny i orzecznictwa prawa cywilnego, którego większość stoi na stanowisku, iż osobami legitymowanymi do wniesienia zażalenia są podmioty wymienione w art. 996 k.p.c., tj. wierzyciel, dłużnik, nabywca i osoby, które w toku licytacji zaskarżyły czynności związane z udzielaniem przybicia, zarządca, który nie jest dłużnikiem, a w przypadku odmowy przybicia - także licytant, który zaoferował najwyższą cenę. Problem braku sprecyzowania w przepisach prawa szczegółowego kręgu osób posiadających legitymację do wniesienia zażalenia w oparciu o art. 997 k.p.c. jest jednak dostrzegany w doktrynie (por. Art. 997 KPC, Żyznowski [w:] K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. T. III. Komentarz. Art. 730–1088, Wyd. 6. Warszawa 2015). Część komentatorów prawa cywilnego wskazuje – odmiennie od wskazanego wyżej dominującego stanowiska – iż uprawnienie do wniesienia zażalenia na postanowienie w przedmiocie przybicia przysługiwać winno nie tylko uczestnikom postępowania, ale także innym osobom posiadającym interes prawny w zaskarżeniu tego postanowienia, przy czym przesłanka interesu prawnego jest rozumiana szeroko. Wskazuje się więc, iż zażalenie na postanowienie o przybiciu przysługuje każdemu, którego prawo zostało jego wydaniem naruszone i w konsekwencji nie może być limitowane jedynie do kręgu uczestników postępowania w rozumieniu art. 922, lecz winno zostać rozszerzone na wszystkie osoby mające interes prawny w uzyskaniu zmiany lub uchylenia postanowienia (J. Korzonek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Kodeks postępowania cywilnego, cz. 2, t. 2, Kraków 1934, s. 1101–1102; M. Tyczka [w:] E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz do części drugiej Kodeksu postępowania cywilnego, t. 2, Warszawa 1994, s. 308; B. Dobrzański [w:] Z. Resich, W. Siedlecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część druga. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, s. 1317; H. Ciepła [w:] H. Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego, t. IV, s. 583).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż pozwany M. W. (1), opierając się na samej treści art. 997 k.p.c., a także działając w sprawie bez pomocy fachowego pełnomocnika, mógł przypuszczać, iż przysługuje mu legitymacja do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu o przybiciu. Działanie pozwanego następowało więc na podstawie przepisów prawa, co wyklucza możliwość zakwalifikowania jego czynu za bezprawny.

W ocenie Sądu nie została udowodniona przez stronę powodową także bezprawność działania pozwanego M. W. (1) w postaci sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Powódka – na której na podstawie art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia przesłanki bezprawności – nie zdołała udowodnić, aby działanie pozwanego miało charakter sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Wbrew twierdzeniu pełnomocnika powódki, zdroworozsądkowa analiza ciągu czynności pozwanego od chwili wniesienia w dniu 1 lipca 2015 r. zażalenia na postanowienie z dnia 15 czerwca 2015 r. nie prowadzi do wniosku, iż działania podejmowane były celowo, aby opóźnić i przedłużyć postępowanie. Z analizy akt sprawy wynika, iż powód w dniu 1 lipca 2015 r. złożył zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu w przedmiocie udzielenia przybicia, do którego złożenia – jak wskazano już wyżej – mógł przypuszczać iż posiada legitymację. Pozwany działał samodzielnie, bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Zażalenie pozwanego było dotknięte brakami, do których wezwania został zobowiązany przez Sąd i które zostały przez niego w terminie uzupełnione. Podkreślić należy, iż od momentu uzupełnienia braków formalnych złożonego zażalenia już w połowie sierpnia 2015 r. procedowanie należało do Sądu. Zasadność zaś złożonego przez pozwanego zażalenia została rozstrzygnięta przez Sąd Okręgowy w Toruniu w toku postępowania.

Wskazać także należy, iż chybnym jest również zarzut strony powodowej, iż okoliczność, że w złożonym oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania pozwany wykazał dochody niewystarczające na pokrycie wadium nie przesądza o jego działaniu z zamiarem opóźnienia postępowania egzekucyjnego. Sama okoliczność, iż pozwany wniósł zażalenie dotknięte brakami formalnymi, a także, iż nie wykazał posiadania środków do pokrycia wadium nie przesądza o tym, że jego działanie było celowe i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. To bowiem na powodzie, a nie na pozwanym spoczywa obowiązek wykazania przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Wskazać zaś należy, iż argumentacja strony powodowej zmierzająca do wykazania bezprawności działania pozwanego jest w dużej mierze oparta na domniemaniach i przypuszczeniach, co w żadnym wypadku nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie, w której wymagane jest udowodnienie określonych okoliczności.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż działanie pozwanego M. W. (1) nosiło znamię bezprawności, wobec czego żądanie zasądzenia odszkodowania podlegało oddaleniu w całości, a rozważanie dalszych przesłanek odpowiedzialności jest bezprzedmiotowe.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd postanowił nie obciążać strony powodowej w ogóle kosztami postępowania. Wskazuje się, iż możliwość odstąpienia od ogólnych reguł orzekania o kosztach procesu wyznaczonych treścią art. 98 k.p.c. jest możliwe wówczas, gdy wynika to z oceny całokształtu okoliczności. Zaliczyć do nich należy zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego, a przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

W niniejszym postępowaniu w ocenie Sądu zachodzą okoliczności uzasadniające odstąpienie od orzekania o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. Przegrywająca w całości postępowanie strona powodowa jest wierzycielem małżonków S. w zakresie kwoty 33.056.414,74 zł. Konieczność przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości stanowiących własność dłużników świadczy o niemożliwości zaspokojenia wierzytelności w drodze egzekucji z innych składników majątku. Tymczasem wniesione przez pozwanego M. W. (1) zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 czerwca 2015 r., jakkolwiek nie bezprawne, okazało się niezasadne z uwagi na brak legitymacji pozwanego. Jego wniesienie zaś spowodowało znaczące opóźnienie w możliwości zaspokojenia przez stronę powodową własnego roszczenia.

Wobec powyższego zasądzenie kosztów postępowania od powódki na rzecz pozwanego byłoby niezasadne.